

— Виждамъ като соколъ, но нали не мога да вървя!

— Азъ пъкъ вървя като конь, — рекълъ слѣпниятъ, — но не виждамъ накжде, затова и цѣль день се въртя тука. Ала знаешъ ли що? Я да се сдружимъ. Азъ ще те нося, а ти ще ми показвашъ пътя. Съгласенъ ли си?

— Съгласенъ съмъ, — отвърналъ радостенъ кучиятъ.

Слѣпецътъ дигналъ на гърба си своя другарь и рано-рано на другия день тѣ били въ града. Явили се тѣ тамъ при прочутитѣ лѣкари и сжщия день кучиятъ проходилъ, а слѣпиятъ прогледалъ.